EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

„Ha testvéred vétkezik ellened, menj és figyelmeztesd őt négyszemközt. Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet. Ha azonban nem hallgat rád, vigyél magaddal egy vagy két társat, hogy »kettőnek a tanúbizonysága vagy háromé tanúsítsa a dolgot. Ha rájuk sem hallgat, mondd meg a hívek közösségének. Ha a hívek közösségére sem hallgat, vedd úgy, mintha pogány volna vagy vámos.

Bizony mondom nektek: Amit megköttök a földön, meg lesz kötve a mennyben is; és amit feloldotok a földön, fel lesz oldva a mennyben is. És bizony mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön és úgy kérik, megkapják azt mennyei Atyámtól. Mert ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük."

Mt 18,15-20

Kedves Testvérek!

Jézus a mai Evangéliumban azt ígéri, hogy az ő nevében összegyűlő, közös akaraton lévő tanítványok megkapják a Mennyei Atyától, amit kérnek. Ismerünk is sok olyan történetet, amikor emberileg nem indokoltan történik például csodás gyógyulás az imádság után - de a mai jézusi tanításnak első körben más van a középpontjában: a helyes gyülekezeti élet és az azért való felelősség, Jézus köré szerveződve.

A mai evangéliumi szakasz egy részlet abból a hosszabb beszédből, amit Jézus a tanítványokhoz intéz. Szó van benne arról, hogy kerüljék a versengést, a megbotránkoztatást, hogy felelősek a gyülekezetért és magukért is, radikális kijelentések hangzanak el a kéz levágásáról és a szem kivájásáról. És ebben a tanításban ott van az is, hogy az eltévedt juhot meg kell keresni, utána kell menni, a tévedésben, bűnben lévő testvért meg kell próbálni minél diszkrétebben és szelídebben visszahozni a gyülekezetbe. A kötés és oldás hatalmát, az egy akarattal kérés erejét elsősorban ők ebben a szövegkörnyezetben értelmezték: feladatuk és hivatásuk a gyülekezeti közösségből kiszakadók megkeresése, megmentése. Ez tehát a felelősség kérdése: felelős vagyok magamért és a másik gyülekezeti tagért, és ezt a felelősségemet nem egyedül, hanem közösségben gyakorlom.

Ebben a közös gyakorlatban pedig Jézus különös módon jelenik meg, a kijelentései sokkolhatták azokat az izraelitákat, akik őt nem Isten Fiának és Messiásnak, hanem csupán egy vándortanítónak tekintették, egynek a sok közül.

Két dolog miatt volt forradalmi Jézus kijelentése. Először az, hogy a Tóra helyére tette magát. A zsidó gondolkodásmód szerint *Ahol ketten együtt ülnek, és a Tóráról beszélnek, ott Isten jelen van közöttük.* Ebben a zsidó tanításban a Tóráról való beszéd az, ami bevonzza Isten jelenlétét. Jézus tanításában pedig a tanítványok közös akarata, szándéka, az, hogy az Ő nevében gyűltek össze, az teszi alkalmassá a tanítványi közeget arra, hogy **Jézus** megjelenjen közöttük. Tehát amiben eddig gondolkodtak, hogy a Tóra az, ami köré kell szerveződni és akkor Isten ott lesz közöttük, az a tanítás megújul, és Jézus neve és a közös akarat lesz a szervező erő, és Jézus Krisztus megjelenik közöttünk.

A másik dolog, amire felkaphatták a fejüket a tanítványok, az az, hogy egyedül az Örökkévaló jelenik meg ott, ahol akar. Jézus pedig úgy beszél magáról, mint akinek megvan ez a hatalma. Ahogyan az Ószövetségben, ahol Istennek hatalma volt arra, hogy a prófétai kijelentésben, a

leírt Tórában, az égő csipkebokorban, vagy Illésnek a szélvihar, a földrengés és a tűz utáni szelíd hangban jelenjen meg. Vagy Jákobnak álmában, a pogány prófétának, Bálámnak pedig a szamara vonakodásában.

Vagyis nekünk, mai kereszténynek az a feladatunk, hogy Jézus nevében gyűljünk össze, féltve azokat, akik a közösségből eltávoznak, onnan lemorzsolódnak, és féltve önmagunkat, nehogy mi is így járjunk. És ekkor, ígéri meg Jézus, hogy ott lesz közöttünk. És hát hogyan lesz közöttünk? Mi már nem azt a vándortanítót látjuk Jézusban, akit a kortársai, akik elismerően nyilatkozhattak, hogy *lám, milyen rendes ember, befizeti a templomadót, meggyógyítja a vakot*. Mi Krisztust, ahogy Szent Pál is tanítja, mint megfeszítettet ismerjük. A most uralkodó, mennybe felment, értünk közbenjáró Krisztus azonos a Megfeszítettel. Ő jön közénk, aki a bűneinket és mások bűneit is, a gyülekezetet, vallásukat elhagyókét, az ellenünk ágálók és cselekvők bűneit is magára vette. Ez volt Jézus földi életének a fő programja, az Isten és ember, ember és ember közötti kiengesztelődés. Pál apostol ezt így foglalja össze: *Isten kiengesztelődött velünk Krisztus által, és a kiengesztelődés szolgálatát adta számunkra feladatul*. Ha Krisztus így van közöttünk, Megfeszítettként, úgy, mint aki azért élt és azért halt meg, hogy helyreálljon a kapcsolatunk egymással és Istennel, aki mi hogyan máshogy lehetnénk egybegyűlve az Ő nevében?!

A Jézustól tanultakat úgy tudjuk tettekre váltani, ha számba vesszük, ki mindenki hiányzik a közösségünkből - és imádsággal vagy személyes látogatással, beszélgetéssel kifejezzük, hogy fontosak nekünk. És ha lemondunk arról, hogy érvényesítsük azt, hogy a másik nekünk tartozik. Elég nagy csomag ez, kedves Testvérek, Péternek is sok volt. a jövő vasárnap, ha Isten engedi és éltet, látni fogjuk, hogy pontosítást is kér Jézustól, hogy esetleg még hétszer is meg kell-e bocsátani. Erre a hétre most elég, ha tudjuk: Jézus akkor akar köztünk megjelenni, ha mi az életünk középpontjába az Ő váltsághalálát és az általa munkált kiengesztelődést helyezzük, a kiengesztelődést Istennel és egymással.